

tionerne casferede —, vise sig, om Krigsministeren virkelig havde overfæret disse Former. Noget Saadant er aldeles ikke fremkommet, og der vil ikke blive Tale om Eligt, da tværtimod alle Eudseierne fuldkommen erkjende den Noigtighed, hvormed Formerne have været overholdte. Det Eneste, som forekommer mig virkelig betænkeligt ved denne Udtalelse af Udvalget, er, at den ligefrem vækker en Tvivl hos Befolkningen, om ogsaa saadanne Interesser med Sikkerhed kunne lægges i de paa-gjældende Myndigheders Hænder, og det forekommer mig da ganske uforvarligt saaledes at vække en Tvivl i saa Henseende, naar der ikke foreligger Nogetsomhelst, hvorpaa man virkelig kan begrunde den. At Udvalget overhovedet har kunnet komme til det Resultat, her foreligger, vilde være uforklarligt, naar det ikke ogsaa forelaa, at Udvalget ingenstunde har confereret med Ministeren og heller ikke har villet benytte Tilbudet om at conferere med den Person, der her er optraadt paa Regjeringens Vegne, nemlig den Delegerede. Jeg troer, at naar Folkethinget overdrager til et Udvalg noigtigt at undersøge et saadant Forhold, saa handler Udvalget ikke forvarligt, naar det ikke søger Oplysningen der, hvor den kan faaes, og jeg behøver ikke at føre noget Bevis for, at Oplysningerne om hele dette Forhold vilde bedre kunne faaes hos Regjeringen og dens Delegerede end hos en eller anden Advocat for en af Parterne. De bedste Kilder til Oplysning om hele dette Forhold er uden al Tvivl Regjeringen og dens Delegerede, og hvilken Brug Udvalget vilde gjøre af de Oplysninger, der bleve det meddeelte af Regjeringen og dens Delegerede, vilde jo være Udvalgets egen Sag; men aldeles at forsmætte at benytte disse Kilder, forekommer mig er uforvarligt, i særdeleshed, naar man dog træder frem med saa skarp en Udtalelse som den, her foreligger, men som jo forresten ikke har nogensomhelst praktisk Betydning — det indrømmer jeg gjerne —, thi skulde den have nogen praktisk Betydning, maatte den ialfald have Form af en Indstilling, men det har Udvalget ikke fundet sig foranlediget til at give den. Det er allsaa kun en Meningsyttring, der staaer som de Individens Meningsyttring, der have deel-

taget i den, men heller ikke har videre Betydning og ikke kan faae anden Betydning, da den ikke foreligger til Afstemning her i Salen. Der er et andet Punkt, som forekommer mig at fortjene særlig Omtale, nemlig et Raad, som Udvalget giver Regjeringen med Hensyn til dens fremtidige Forhold ligeoverfor Gjenemførelsen af denne Lov. Udvalget mener nemlig, om jeg har forstået det ret, at man fremdeles ligesom hidtil bør paa Demarcationsterrainet give saadanne Byggetilladelser, som tidligere bleve givne, førend Demarcationsloven af 6te Juli 1867 blev vedtagen, og førend Byggefrihed overhovedet kunde erhverves. Dette forekommer mig nu ganske overordentligt betænkeligt. Udvalget siger Sp. 1395—96, at det mener, at „Gierne skulle ikke uden Bedrag til Staten erholde den fulde Frihed over deres Eiendom, som Fæstningens Ophævelse fører med sig, men paa den anden Side skulde de heller ikke, efterat Loven af 6te Juli 1867 er udkommen, stilles ugunstigere end før denne. Som Følge deraf maa Begrebet om „den berettigede Brug“, som Gierne kunne gjøre af deres Grunde, opfattes nu paa samme Maade som tidligere. Det er den egentlige Bebyggelse, Opførelse af Baaningshuse til Beboelse, som er betinget af, at Gierne affinde sig med Staten. Saalænge de bruge deres Grunde til Haver eller Marker, bør der ikke nu lægges dem større Hindringer i veien end forhen,“ osv., og længere nede siger Udvalget: „Ved at forhindre saadanne Benyttelser af Grunden, der ikke gaae udenfor „den berettigede Brug“, og som ikke tidligere bleve nægtede, vilde Administrationen udøve en Tvang, som Loven ikke vedkjender sig.“ Allsaa Regjeringen opfordres til at stille sig ligeoverfor Byggeforetager paa Demarcationsterrainet nu efter Loven af 6te Juli 1867 ganske, som den stillede sig overfor disse Foretager, dengang denne Lov ikke eksisterede, og Byggetilladelse ikke kunde erhverves, men der troer jeg, at man er ganske paa Afveje. Hvad for det Første det Udtryk „den berettigede Brug“ angaaer, troer jeg, at det erede Udvalg har misforstået den Mening og den Betydning, der kan tillægges dette Udtryk. Det forekommer kun en eneste Gang i Loven af 6te Juli